

EN EL XIIIe ANIVERSARI DE LA MORT DE SALVADOR SEGUI

FERRAN MORATONA I GUASCH

Mort el dia 7 d'Octubre al carrer de Las Navas de Tolosa.

Tot el dia va actuar incansablement conduint un cotxe dels que s'havien requisat. Una mà al volant, el revòlver a l'altra. El seu rostre d'infant semblava il·luminat. L'entusiasme que sentia davant del caire que prenia els esdeveniments el tenia embargat d'una emoció pregonia.

Tenia vint-i-un anys. Se sentia enamorat de les coses que l'envoltaven. Catalànista esquerrà de cor mai havia fugit dels llocs de responsabilitat i estava al·listat a les rengleres de la Joventut d'«Estat Català» del Casal Català Martinenc.

Faltaven deu minuts per les set del matí, del dia 7 d'Octubre quan li ordenaren que es fes càrrec del camió que havia de transportar els seus companys al seu destí. No va objectar res. Amb la mateixa fe d'aquells dies sense descans, va posar el motor en marxa.

Els que anaven al davant amb ell recorden que els seus dits lliscaven pel volant amb nerviosisme però, el seu rostre seguia impertorbable.

Era ja completament clar. El sol començava d'inundar-ho tot i descobria aquells homes com una nota estranya. Les armes, de dia, tenien un altre aspecte.

Quan els que anaven al davant es donaren compte que els homes del tricòrni els esperaven mig amagats al peu del camí, ja era tard. Sonà una descàrrega.

Els que pogueren fer-ho saltaren a terra i contestaren la bàrbara agressió.

La sorpresa havia deixat fora de combat a molts d'aquells homes.

Els trets i la confusió duraren força estona.

Després... uns homes s'allunyaven dispersos, —emportant-se algú ferit lleu— davant la inferioritat numèrica. Els llargan-daixos —que els diu la mare d'en Ferran— seguiren disparant.

A terra jeien els cossos d'uns joves del poble colpits per les bales d'aquells que la nit anterior se'ls havia respectat la vida.

El dolor els feia remoure damunt la terra xopa de sang. Hi havia, però, un cos inert, las, era el de Ferran Moratona i Guasch. Les bales li havien foradat el cap i el ventre.

Els ferits eren Blai Mor, Ramon Fitó, Francesc Capón i Amadeu Buc. Aquest encara és a l'Hospital de Sant Pau a hores d'ara.

Cinc quedaren apresats, eren Jaume Baqué, Pere Paloma, Cinto Navarro, Alfred Gausachs i Francesc Bonet. Fins el dia que es firmà l'amnistia no tornaren a la lliber-

tat. La impressió més gran que recorden d'aquest captiveri és l'entrada a la caserna de la Guàrdia Civil. No reposats de la impressió dels companys caiguts allí terra, hagueren de passar per davant dels familiars dels seus agressors que els insultaven desapiadadament —dones i infants— i fins varen escopir-los.

En el sumari hi ha la declaració d'un número de la Guàrdia Civil que declarà que va disparar contra en Ferran perquè aquest avançava amb el revòlver a la mà, vers al cap que comandava les forces.

En aquests dies de joia, d'entusiasme, de triomf, que ha presidit la victòria del dia 16 de Febrer, els pares de Ferran Moratona i Guasch senten viu el dolor per la falta del fill.

Els presos tornaven radiants d'alegria a abraçar els seus familiars i els seus amics. En Ferran no tornarà —em deia la seva mare amb plors.— Es veritat. Ell no tornarà com no tornarà en Compte, Alba, Bardines...

Però Catalunya no els oblidarà. Les Joventuts d'Esquerra «Estat Català», faran justícia i es preocuparan que els alts orga-

nismes d'Esquerra Republicana de Catalunya tinguin en compte el seu sacrifici. Ells ho donaren tot per Catalunya i la Pàtria ha de tenir-ho present.

Ara que els empresonats respiren a ple pulmó, que han deixat aquelles parets infectes i odioses, que s'han pogut despendre d'aquells guardians inhumans, insensibles al dolor de l'home caigut. Ara que a les llars ha retornat la calma és quan el dolor s'accentua a casa dels que sacrificaren la vida en defensa de les llibertats menaçades per la gent d'ordre.

El Casal Català Martinenc, dintre de breus dies inaugurarà un retrat de l'amic Ferran perquè serveixi d'homenatge a la seva memòria i estimul per a la joventut d'aquest Centre.

Amics de les Joventuts d'Esquerra «Estat Català», cal treballar de nou per enfortir les nostres rengleres. Tots a la una per actuar amb disciplina, sense perjudicis personal i ésser un baluard per defensar amb el sacrifici de la nostra vida, si cal, els principis socials i l'alliberació de Catalunya.

JOAN GARCIA I CASTELLET

Era el 10 de març de 1923.

Seguí moria assassinat per les bandes del «Terror Negre» que dirigides per Martínez Anido i Arlegui i alentades per la patronal tenien atemoritzada la ciutat de Barcelona i volien desfer tota la unió sindical que el proletariat català havia construït a canvi de molts esforços. Seguí sabia que havien decretat la seva mort, però en lloc d'acovardir-se i resguardar-se, lluità amb més intensitat. Ell lluitava per una causa justa i els que lluiten per una causa justa no temen la mort.

I el 10 de març de 1923 el seu cos ametrallat queia al carrer de la Cadena i la seva sang regava les llosanes que en la vaga de l'agost de 1917 li havien servit de barricada.

Seguí, com altres lluitadors del proletariat, morí al carrer i amb el crani atravesat a traïció, i queda després d'una ràpida convulsió, amb els braços en creu.

I en aquest últim gest l'acompanya, també moribund, en Francesc Comas «Paronas» que anava amb ell.

Joventuts d'Esquerra «Estat Català»! Salvador Seguí no li féu por morir en la lluita per l'emancipació del proletariat. Prenguem exemple i avui al complir-se el tretzè aniversari de la seva mort reafirmem-nos una vegada més en què lluitarem amb totes les nostres energies per la llibertat dels homes i dels pobles.

La sang de les víctimes caigudes en defensa dels nostres ideals, ens estimula per a lluitar amb més braó per tal d'obtenir la victòria definitiva

FIBLADES

Voldríem saber els motius pels quals és tan sovint boicotejat a «La Humanitat» el nom d'«Estat Català» que es proclamà i omplí de glòria el Sis d'Octubre.

★

Fa cinc anys que es proclamà la República i són innombrables els edificis oficials que encara conserven l'emblema monàrquic a l'escut, entre ells Correus, la Universitat, la «Jefatura» i molts d'altres. Demanem la ràpida substitució.

El Centre Català d'Esquerra del Clot, va enviar el següent telegrama a Companys quant era a Madrid sortit ja del Penal. «Centre Català d'Esquerra del Clot» demana, porteu per Catalunya Estatut íntegra». Naturalment «la Humanitat» no el volgué publicar.

Es que a «la Humanitat» tenen les dues banderes al balcó.

ara !!

òrgan de les joventuts d'esquerra ESTAT CATALA
portantveu de les joventuts nacionalistes de catalunya

redacció i administració:
ronda de sant pere, 70, pral.

Subscripció: Un trimestre, 3 ptes.
Un semestre, 5 »